

El xiquet que va nèixer de peus

(Arreplegada a Castalla)

Enric Valor

Adaptació de Jordi Raül Verdú
Il·lustracions de Noèlia Conca

1a edició: març de 2020

La col·lecció Primeres Rondalles d'Enric Valor compta amb l'assessorament literari de Vicent Brotons.

© 2020, Enric Valor
© 2020, Jordi Raül Verdú
© 2020, Il·lustracions Noèlia Conca
© 2020 Edicions del Bullent, SL
c/ de la Taronja, 16 • 46210 Picanya
☎ 961 590 883
www.bullent.net • info@bullent.net

Assessorament lingüístic: Àlvar Vanyó, Maria Guasp

ISBN: 978-84-9904-234-3
Dipòsit legal: V-650-2020

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor, queden rigorosament prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

A la Foia de Castalla hi havia fa moltíssims anys, vora les muntanyes del port de Biar, una casa de camp, molt pobreta, que li deien el Maset, on hi vivia un matrimoni que no tenia fills.

Un matí de desembre, que nevarsejava, van recollir una vella gitana que s'havien trobat gelada de fred als peus d'un pi de l'era.

–Ai, belles persones! Que agraïda que estic! –els digué ella.

–I per què va tota sola pel món en un dia com hui? –li preguntà la dona.

–Ai, perquè no tinc ningú que m'acompanye: ni marit ni fills.

Com els va fer compassió, el masover li va oferir:

–Es quedarà amb nosaltres!

–No puc, no puc, he de caminar –contestà ella mentre estenia les mans cap al gran foc i somreia tota misteriosa.

Però acabà gitant-se en el llit de matrimoni dels masovers, i ells en el sòl de la cuina, damunt d'un sac de fulles de pallocs.

L'endemà, la gitana els va dir:

–Me n'he d'anar ara mateix, ploga o neve.

No li ho pogueren llevar del cap.

La masovera li va donar roba perquè no patira fred, i l'home li indicà el camí de Biar, que era cap a on volia anar.

—Jordi! —li va cridar la gitana—. La teua dona tindrà un fill a l'agost, naixerà de peus i es casarà amb la fillastra del rei.

Jordi es va quedar sense paraula. En aquell moment començaren a caure volves de neu, darrere de les quals desaparegué la gitana.

Al mes d'agost, com va pronosticar la gitana, la masovera va donar a llum un xic ros i bonic, que va nàixer de peus.

—No digues res, per favor! —li va dir ella a l'home, perquè no volia que la gent sabera que l'auguri s'havia produït.

Però Jordi n'estava orgullós, i no va poder deixar de contar allò que li havia dit la gitana.

Les veïnes ho digueren als familiars i a altres veïns dels masos dels voltants: «El xiquet de Jordi ha nascut de peus! I es casarà amb la fillastra del rei!».

D'un mas a un altre, i de poble en poble, pel seu temps la notícia arribà a cal rei, que es va posar fet un dimoni.

—Casar-se un llaurador amb una princesa, amb la meua fillastra Carmesina, i poder ser algun dia rei!

No ho podia entendre i, enrabiad com estava, es pegava cabotades contra els tapissos de les parets.

